

ทวนกระแส

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ไอ้ของเรานี้มันแบบว่า เรามันติดคินนะ อะไรก็ได้ นี่ มันก็เลยมันติดน้อย ถ้าไป
จัดเป็นระเบียบเลยมันก็ระเบียบอีกล่ะ เข้าไม่ติดอีกล่ะ

พูดถึงผู้ปฏิบัติใหม่นะ ถ้าเราปฏิบัติใหม่นี้ ธรรมดาของคนนี้ในตำรา ก็บอกว่า
คนเรามีกายกับใจกายกับใจ นี่ใจนี้เป็นนามธรรม ร่างกายนี้เป็นวัตถุที่เราจับต้องได้ ธาตุ
๔ นี้ใครจับต้องได้หมดล่ะ นี่เราบอกว่าจิตนี้เป็นนามธรรม จิตนี้เป็นนามธรรม จิตนี้เป็น
นามธรรมสำหรับคนที่ปฏิบัติไม่เป็นนะ แต่คนที่ปฏิบัติเป็น พระพุทธเจ้าบอกว่าจิตนี้เป็น
วัตถุอันหนึ่ง

เพราะเวลาพระพุทธเจ้าเทศน์สอนหลานของพระสารีบุตรที่เขาชिक्षณฺณ เพราะ
เขาชिक्षณฺณในถ้ำสุกรขาคา หลานพระสารีบุตรนี้ไม่พอใจพระพุทธเจ้ามาก ว่า
พระพุทธเจ้านี้เอาตระกูลของพระสารีบุตรนี้บวชหมดเลย บวชหมดเลย ตระกูลของพระ
สารีบุตรนะ มีพระสารีบุตร มีพระเรวัตตะ มีพระจุนทะ มีพระอรหันต์หมดเลย หลายน้อง
มาก แล้วบวชทั้งครอบครัว

แล้วสุดท้ายนี้ในประเพณีนะ ในธรรมเนียมของพระพุทธเจ้าบอกว่า เด็กนี้
ลูกหลาน ถ้าใครจะบวช พ่อแม่ไม่อนุญาตนี้บวชไม่ได้ บวชไม่ได้ใช่ไหม เพราะว่า
พระพุทธเจ้าไปเอาฉรรรหุลมาบวช พระเจ้าสุทโธทนะเสียใจมาก เสียใจเพราะเสีย
พระพุทธเจ้าไปแล้ว ก็คิดว่าสามฉรรรหุลนี้จะเอาไว้เป็นกษัตริย์สืบทอดตระกูล
พระพุทธเจ้าก็เอาฉรรรหุลไปบวชอีก พระเจ้าสุทโธทนะเลยขอพรไว้บอกว่า ถ้าต่อไป
ใครจะบวชต้องให้พ่อแม่อนุญาตก่อน

ที่นี้พอมาถึงตระกูลพระสารีบุตร พระสารีบุตรนี่ตระกูลบวชหมดเลย พระจุนทะ เป็นน้องชาย พระเรวัตตะก็น้องชาย น้องชายทั้งนั้นเลยบวช นี่น้องชาย หลานก็ไม่พอใจก็จะมาต่อว่าพระพุทธเจ้าไ้ว่าเอาบวชหมดเลย บอกว่าไม่พอใจนั้น ไม่พอใจอะไร ไม่พอใจหมดเลย อ่างไปเรื่อยไป แต่ความจริงก็จะบอกว่าไม่พอใจพระพุทธานั้นแหละ แต่ด้วยบารมีพระพุทธเจ้า เขาไม่กล้าพูด ก็อ้างว่าไม่พอใจไอ้ฉัน ไม่พอใจไอ้ฉัน

ที่นี้พระพุทธเจ้าฉลาดกว่าเยอะมาก พระพุทธเจ้าบอก

“ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ นะ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกของเธอ ด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอละ ก็คือวัตถุอันหนึ่ง”

เปรียบเหมือนวัตถุอันหนึ่งเลย ความคิดเรา อารมณ์ความรู้สึก นามธรรม เปรียบเหมือนวัตถุอันหนึ่ง เปรียบเหมือนก้อนหิน เปรียบเหมือนสสารแร่ธาตุที่จับต้องได้เลย พระพุทธเจ้าฉลาด พระพุทธเจ้าภาวนาเป็น

ภาวนาเป็นบอกว่าความคิด นามธรรม ที่เราว่าเป็นนามธรรม ในตำราเขียนบอก นามธรรมนะจับต้องไม่ได้ นามธรรมนี่จับต้องไม่ได้อะไรนี้ อันนี้มันเป็นทฤษฎีนะ แต่ถ้าเป็นความจริง คนภาวนาเป็นนะ ไอ้นามธรรมนี่จับต้องได้ จับต้องแล้วเอามาซึ่งพริตเลย เอามาวิจัย เอามาวิปัสสนา เอามาแยกแยะว่าความคิดมันเป็นอย่างไร ความคิดมาจากไหน ความทุกข์มาจากไหนต่างๆ จับต้องได้

ที่นี้พอพระสารีบุตรก็บอกปฏิญาณกับพระไว้ เพราะพระสารีบุตรเป็นอัครสาวก เบื้องขวา บอกว่าถ้าตระกูลถ้าน้องชายของพระสารีบุตรจะบวชนี้จะให้บวชได้เลย ไม่ต้องให้พ่อแม่อนุญาตหรอก เพราะพ่อแม่ของผมเป็นมิชฌาทิฎฐิ เพราะแม่ของพระสารีบุตร พ่อของพระสารีบุตรนี้เป็นพราหมณ์ถือพราหมณ์ มันคนละศาสนาไป ก็เลยบอกว่า ถ้าน้องชายถ้าญาติตระกูลจะบวชนี้ ถ้ามาขอบวชให้พระบวชให้ได้เลย พระเรวัตตะก็มาบวชไป ตอนที่พระเรวัตตะนั้นแม่ก็เสียใจ

ไอ้โฮ..ประวัติศาสตร์ของพุทธศาสนานี้มันยาวไกล แล้วมันมีแตกแขนงไปเยอะแยะไปหมดเลย นี่ไงแม่พระสารีบุตรก็ต้องการให้พระเรวัตตะมีครอบครัว พราหมณ์ไป เห็นไหม อายุยังน้อยก็จับแต่งงานกันแล้วพราหมณ์นี่ ก็จะจับแต่งงานกัน

พระเรวัตตะก็ฉลาด บอกว่าขอพักก่อนจะเข้าไปปีศาจวะ ขอพักก่อน รู้ว่าพระชุกงศ์อยู่ที่นั่นไง ขอพักก่อน ขอพักปีศาจวะ พอขอพักก่อนขอไปปีศาจวะก็ไปบวชเลย บวชเป็นพระเลย นี่คนมีบุญ

คนมีบุญนะ แต่มันก็มีอุปสรรค กว่าจะได้บวชได้เทศมาได้เป็นพระมานี่ คนมีบุญบางที มีบุญนะ ถ้ามีบุญในพุทธศาสนานะ คนที่สร้างบุญมาก เวลาบวชนี้มันจะมีบุญอยู่หนหนึ่ง คือบริวารทิพย์มันจะลอยมาเอง บริวารนี้เป็นทิพย์มันจะลอยมาเอง แต่หนเดียว นะ

แต่พาหิยะเป็นพ่อค้าเรือแตก แล้วเข้าฝั่งมานี่ พอเข้าฝั่งมานี่งูไบไม่ ชาวบ้านเห็น พอขึ้นจากฝั่งมานู๋ไบไม่นึกว่าเป็นพระอรหันต์ไง ก็ลืมหูลูกอยู่พักหนึ่ง จนเพื่อน เมื่อก่อนเพื่อนนี่เป็นนักบวชด้วยกัน เป็นพระด้วยกัน ไปปฏิบัติอยู่บนเขาหน้าตัด แล้วใช้บันได ขึ้นไป แล้วสัญญากันว่าถีบบันไดทิ้งเลย ถ้าใครภาวนาเป็นพระอรหันต์ให้หะลงมา ถ้าไม่เป็นพระอรหันต์ให้ตายไปเลย

เป็นพระอรหันต์ไปสององค์ อีกองค์หนึ่งเป็นพระอนาคา พาหิยะนี่ตาย ตายบนเขานั่นละ คือเขาปฏิบัติเขาทุ่มเทมาก พอมาเกิดในชาตินี้ เขาก็หลงตัวเอง เพราะมีบารมี หลงตัวเองว่าตัวเองนี่เป็นพระอรหันต์ เพราะคน ญาติโยมมาศรัทธาเยอะมาก โอ้อโฮ..ลากสักการะเยอะมาก ห่วงกลัวไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ห่วงคนจะไม่ศรัทธาใจ

ทีนี้พระอนาคากับพระอรหันต์ที่ตายไปแล้ว นี่ญาติที่ตายไปแล้ว เพื่อนที่ตายไปแล้วมาเตือนเลย มาเตือนหมายถึงว่านั่งภาวนา พวกเราไม่เข้าใจนะ เวลานั่งภาวนาจะมีเทวดามาอะไรนี้ พวกเราคิดว่ามันเป็นไปได้ไง เป็นไปไม่ได้สิ เพราะอะไร เพราะเครื่องรับวิทยุเรามันไม่มี ถ่านมันหมด วิทยุเสียมันเปิดเครื่องไม่ได้หรอก แต่ถ้าคนวิทยุดี ถ่านดีทุกอย่างดีนะ มันจะมารับคลื่นได้ คนที่จิตใจสูงส่ง คนที่จิตใจมีบุญอำนาจาสนาบารมี เขาเห็นของเขา เขารู้ของเขาได้ มันเป็นธรรมชาติเลย

มันเป็นธรรมชาติเห็นไหม เรอบอกว่าเราคัดค้านธรรมชาติมาก ว่าธรรมะเหนือธรรมชาติ ธรรมะเหนือธรรมชาติ ใช่! ธรรมะเหนือธรรมชาติ แต่ธรรมชาติคือธรรมชาติ ของมนุษย์ ธรรมชาติของสัตว์ ธรรมชาติของนก ธรรมชาติของเสือ เสือมันกินเนื้อเป็น

อาหาร เห็นไหม เราบอกนี่ธรรมดาพระพุทธเจ้าบอกว่าถือศีล ๕ ศีล ๕ แล้วเราบอก แล้ว
เสื่อมันดำรงชีวิตอย่างไรล่ะ

เขาไม่ได้คิดมุกกลับนะ ว่าทำไมมันเกิดเป็นเสื่อล่ะ ก่อนที่มันจะเป็นคนนี่มันมี
คุณสมบัติอย่างไรถึงมาเกิดเป็นคนได้ มันมีคุณสมบัติอย่างไรถึงเกิดเป็นสัตว์ มันมี
คุณสมบัติอย่างไรถึงเกิดเป็นเทวดา แล้วมันมีคุณสมบัติอย่างไร มันมีกรรมอะไรถึงมา
เกิดเป็นเสื่อไง แล้วจะมาอ้างว่า โอ๊ย..ถ้าถือศีล ๕ ศีล ๕ เสื่อมันก็อยู่ไม่ได้สิ เสื่อธรรมชาติ
ของมัน มันก็กินเนื้อเป็นอาหาร มันก็ทำของมัน ถ้ามันมีคุณธรรมของมันนะ มันอดของมัน
มันตายของมัน มันก็ได้บุญของมัน มันอยู่ที่เสื่อไง เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน พอถึงว่าสิ่งที่มาเดือน พอเทวดามาเดือน มาเดือนก็ไปเฝ้า
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบิณฑบาตอยู่ก็ให้พระพุทธเจ้าเทศน์ให้ฟังไง พระพุทธเจ้าก็
เทศน์นี้แหละ เธอจงมองโลกนี้ว่าไม่ใช่ มองโลกนี้ว่ามันเป็นสักแต่ว่า มองโลกนี้ว่าสักแต่
ว่า แล้วกลับมาตอนนี้แหละเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย

พอเป็นพระอรหันต์ก็มาขอบวช พอขอบวชขึ้นมาเห็นไหม ถ้าเป็นพระที่มี
บุญญาธิการ บางทีขอบวชนะ ขอบวชนี่มันจะมีบริวารทิพย์ มันเป็นเฉพาะนะ มันมีไม้ก็
องค์หรือก มันเป็นเฉพาะว่าเขาสร้างบุญมาก

ดูตัวอย่างเช่นเรานี่ เราเนี่ยบางทีเราอยากบวชนะ โอ๊ย..ทุกข์ๆ ยากๆ ไม่มีใครบวชให้
เลย บางคนมาบวชนะ โอ้โฮ..เจ้าภาพเป็นสิบเลย มันก็เหมือนทิพย์ใจใครก็อยากจะบวช
ให้ นี่เห็นไหมคนไม่เหมือนกัน วาสนาของคนไม่เหมือนกัน บางคนจะบวชนะ อู้อู้อ..มี
เจ้าภาพ มีคนมา อู้อู้อ..ช่วยเหลือเต็มที่เลย บางคนกว่าจะบวชได้นะ

อันนี้เรามาเปรียบเทียบถึงว่าเวลามันเป็นทิพย์ใจ เป็นทิพย์มา พาหิยะนี่ไม่มี พอ
ไม่มีแล้วขอบวช พอขอบวชพระพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าเธอไม่มีบริวารนะ จะบวชต้องมี
บริวาร ๘ ก็ไปหาบริวารอยู่ คว้ามานี่ขวิดตายเลยล่ะ พระอรหันต์นะ โคนควายนี่ขวิด
ตายเลย พอคว้าขวิดตาย พระพุทธเจ้าไปเผาเองเลยนะ เพราะเขาเป็นพระอรหันต์ แต่เขา
ยังไม่ทันได้บวช

นี่พูดถึงเวรกรรมของคนเห็นใหม่ นี่เวรกรรมของคน นี่พูดถึงจิตที่เป็นนามธรรม พอบอกว่าจิตที่เป็นนามธรรม จิตที่เป็นนามธรรม คือสิ่งที่มันจับต้องไม่ได้ จับต้องไม่ได้ สำหรับพวกเรา แต่จับต้องได้สำหรับคนที่เห็น คนที่เป็นคนที่ได้รู้ได้เห็นมัน ถ้าจับต้องไม่ได้ล่ะ อะไรเป็นคนเกิด เวลาพระพุทธเจ้าพูดถึง พระพุทธเจ้าบอกว่า สิ่งที่เกิดอะไรมา เกิด ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิวิญญาณ นี่มาเกิดในไข่ พอเกิดในไข่มันถึงเป็นเรา

เราพูดทำทนายกับพวกโยมบ่อยมาก ว่าเรานี้มาจากไหน ทุกคนจะบอกเลย ก็มาจากท้องแม่ไง ทุกคนต้องบอกว่า ที่เกิดก็ออกมาจากท้องแม่ไง แต่ปฏิสนธิวิญญาณในไข่นี้ อย่างที่เขาทำกิฟต์กันเห็นใหม่ เขาทำโคลนนิ่งกันต่างๆ นี่เขาทำอย่างไร นั่นเขาทำมันต้องมีเวรมีกรรมนะ ถ้ามีเวรมีกรรม เขาทำนี่เห็นใหม่ กิฟต์นี่นะ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์มันจะสำเร็จก็เปอร์เซ็นต์ ถ้ามันเป็นวิทยาศาสตร์ มันทำมันต้องสำเร็จหมดสิ ทำไมมันไม่สำเร็จ มันมีบุญมีกรรมทั้งนั้นล่ะ บุญกรรมของคนนี้มันเวียนไป

ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตมันปฏิสนธิในไข่ ปฏิสนธิจิตเห็นใหม่ เรานี้เฉพาะตัวเรานี้ เป็นโทณ จิตวิญญาณของเรา ตามเวรตามกรรมนี้มันมาเกิด แต่ ! แต่เพราะมีบุญ มีเวร มีกรรม สายบุญ สายเวร สายกรรมเกาะเกี่ยวกัน ถึงมาเกิดเป็นพ่อเป็นลูกเป็นแม่ เป็นญาติกัน เขาเรียกตามสายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมเพราะเราเคยทำ นี่เห็นใหม่เรามาทำบุญด้วยกัน เราเป็นหมู่คณะกัน เราทำสิ่งดีๆ ด้วยกัน เห็นใหม่ เวลาทำบุญถึงบอกว่า เออ ถ้าเพื่อนดีๆ นี่ขอเกิดร่วมด้วย ถ้าไม่คืออย่าพบกันเลยนะ ไม่อยากเจอ ไม่อยากเจอเลย

อันนี้เอ็งปฏิเสธเฉยๆ หรือ ปฏิเสธที่ปัจจุบันนี้ไง แต่มันมีมาแต่เก่า เราถึงบอกว่า เราไปแก้ประวัติศาสตร์กันไม่ได้ สิ่งที่เป็นภพเป็นชาติ อดีตชาติเก่าๆ มันมา กรรมเก่า กรรมใหม่ กรรมเก่าๆ ที่เราทำมันเป็นประวัติศาสตร์ มันเป็นสิ่งอดีต ที่ไม่มีใครไปแก้ไขมันได้ ถ้ามันแก้ไขไม่ได้ เกิดในปัจจุบัน นี่มันชัดมา เราเกิดมานี้เป็นผลของวิญญะ ผลของวิญญะคือ วิญญะเห็นใหม่ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เห็นใหม่ มันก็เหมือนกับธรรมชาติ เหมือนกับกระแสน้ำ เหมือนกับสิ่งพายุที่มันหมุนพัดไป เราเป็นแค่ผงฝุ่นธุลี ในพายุเขตนั่น เราจะไปฝืนสิ่งนั้นได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เขาเรียกผลบุญผลกรรมที่มันชัดเราไปนี่ มันชัดเราไปมาไปตามวิญญะนี้ หมุนไปตามวิญญะ หมุนไปในกามภพ รูปภพ อรูปภพ หมุนไปในวิญญะ หมุนไป

ในการเกิดการตายเห็นใหม่ ผลบุญผลกรรมไง เราถึงต้องมาสร้างสติ สร้างสติของเรา ทำปัญญาของเรา เพื่อจะให้สวะนั้นไม่ไหลตามแต่วิญญูะนั้นไป เห็นใหม่ เราพยายามหาที่ปักให้ได้ หาที่ปักผ่อนของเราให้ได้ หาที่แยกออกไปให้ได้ไง

ตายที่ว่า ใครเป็นคนพาแยก ถ้าไม่มีพุทธศาสนา ไม่มีพระพุทธเจ้ามาบรรลुธรรมขึ้นมา ธรรมนี้เกิดมาจากไหน ธรรมนี้เกิดมาจากไหน เวลาครูบาอาจารย์ท่านบรรลุธรรมขึ้นมาอะ โอ้โฮ.. ธรรมนี้มาจากไหน ! ธรรมนี้มาจากไหน ! มันมาจากไหนละ ถ้าวิทยาศาสตร์นะ ก็มาจากตู้พระไตรปิฎกไง พุทธพจน์ พุทธพจน์ ห้ามเถียงพุทธพจน์

พุทธพจน์ พวกเราเคารพบูชาอะ ใครนะถ้าไม่เคารพบูชาพ่อแม่ปู่ย่าตายาย คนนั้นเป็นคนอกตัญญู เรานี่เราเกิดเป็นพระ เราเป็นชาวพุทธกัน เราไม่เคารพพระพุทเจ้า มันจะเป็นชาวพุทธได้อย่างไร เราเคารพบูชามาก แต่เคารพบูชาที่ว่าสมบัติที่อยู่ในพระไตรปิฎก สมบัติของพระพุทธเจ้า พระพุทเจ้าค้นคว้ารื้อค้นมา สมบัติของเราไม่มีใจเราไม่มีนะ

นี่เห็นใหม่ พ่อแม่ปู่ย่าตายายเราโอ้โฮ..มั่งมีศรีสุขเลย เรามันคนโอ้โฮ..เศษเดนเลยนะ มาทำลายเขาอย่างเดียว เป็นไปได้ได้อย่างไร เราก็คต้องสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา เพื่อให้เราก็มีสมบัติของเราใช้ใหม่ สมบัติของเราคืออะไร สมบัติของเรานี้ไง ศีล สมาธิ ปัญญา

เราจะเข้าปฏิบัติ ในการปฏิบัติ ปฏิบัติเห็นใหม่ คนเรามีกายกับใจ เรามีกายกับใจ ร่างกายก็จับต้องได้ ร่างกายถ้าไม่มีหัวใจนะ เราเปรียบบ่อยว่าร่างกายเรานี้เหมือนหม้อพะโล้หม้อหนึ่ง หม้อพะโล้หม้อหนึ่งนะ พอมันได้เป็นพะโล้มาตั้งไว้ มันก็บูดมันก็น่า แต่หม้อพะโล้ที่ตั้งบนไฟนะ แล้วอุ่นมันตลอดเวลา หม้อพะโล้นั้นจะอยู่ได้ไกลนะ

ชีวิตนี้ ร่างกายนี้มันมีพลังงาน พลังงานคือธาตุไฟ ธาตุไฟนี่คือจิต ตัวจิตตัวพลังงานตัวเผาผลาญอยู่ มันทำให้เรานี้ไม่ตาย มันทำให้สิ่งมีชีวิตนี้มันหมุนเวียนตลอดเวลา สิ่งมีชีวิตในร่างกายเรา มันได้พลังงานอันนี้หล่อเลี้ยงมัน มันถึงมีเซลล์มีร่างกาย มันจะดำรงชีวิตของมันไปเห็นใหม่ นี่ธรรมชาติของมันเพราะอะไร เพราะมีจิตคือพลังงานตัวนั้น ถ้าจิตนี้ออกจากร่างนะ หม้อพะโล้เอามาตั้งไว้บนที่ที่ไม่ใช่บนเตา นะ มันวันจะบูดไป เน่าไป จิตนี้ออกจากร่างไป หม้อพะโล้ที่ไม่ได้ไฟอบอุ่นอยู่นี้มันจะเน่าจะทำลายของมันไป

นี่โดยธรรมชาติไง แต่พระพุทธเจ้าฉลาดกว่านั้น ฉลาดกว่านั้นเพราะอะไร สิ่งนี้โดยธรรมชาติที่เราู้กันโดยวิทยาศาสตร์ แต่ถ้าพระพุทธเจ้าบอกให้เอาจิตเรา ให้เอาจิตเรา ให้เอาความรู้สึกของเรา ค้นคว้าในตัวของเราเดี๋ยวนั้น สิ่งที่มีมันห้อยพะไลนี้จะบูดจะเน่าไป เพราะว่ามันไม่มีพลังงานอบอุ่นมัน ไม่มีการอุ่นมันเห็นไหม ตัวจิตวิญญาณที่มา รื้อค้นมันเดี๋ยวนั้น เพราะปฏิสนธิจิต เพราะปฏิสนธิจิตตัวนี้ มันมาเกิดในไข่ มันถึงเกิดเป็นเรา เพราะปัญญาตัวนี้ มันจะเข้าไปรื้อค้นตัวจิตตัวนี้ ปัญญาของจิตตัวนี้ มันจะเข้าไป รื้อค้นจิตตัวนี้

ไอ้อวิชา ไอ้ความโง่เขลาของจิตดวงนี้ที่มันมีคอบอด ที่มันจะต้องไปปฏิสนธิในไข่ต่อๆ ไป ในไข่ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ มันไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมนะ ไปเกิดในโอปปาติกะ เกิดแล้วโตเลย เกิดเป็นเทวดานะ รูปร่างใครมีบุญสูงขนาดไหน เกิดมาก็เป็นเทวดาเลย เทวดาไม่มีเด็ก ในภพของเทวดาไม่มีเด็ก มีแต่เทวดา เทวดามีรูปร่างโอปปาติกะ คือรูปร่างนั้นเลย แล้วเวลาแก่ชรา ชราภาพไปนี้ แสงพลังงานมันจะอ่อนลง อ่อนลง แล้วก็หมดอายุขัยไป

นี่ไง มันจะไปเกิดที่ไหน ปฏิสนธิจิตไง เพราะมันมีแรงขับของมันไข่ใหม่ แต่เพราะเราเกิดมาพบพุทธศาสนา ธรรมะโอสถ ธรรมะโอสถให้เรารื้อค้นใจ เราถึงจะเริ่มภาวนาเห็นใหม่ การภาวนานี้ เราเจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมออะ หมอเขาจะให้ยา เขาจะฉีดยา ให้ยาเข้าไปในร่างกายของเรา เพื่อให้สารเคมีนั้นเข้าไปแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บของเรา

ในมรรคญาณ ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในอริยสัจ ปัญญา ความรู้สึก จิตแก่จิต เอาจิตแก่จิต เอาความคิดแก่ความคิด เอาพลังงานเข้าไปรื้อค้นพลังงาน ถ้าไม่เอาพลังงานตัวนี้เข้าไปรื้อค้นพลังงานของเรา พลังงานตัวนี้ ไอ้ปฏิสนธิจิตนี้ มันไม่มีวันสะอาดบริสุทธิ์ได้ เห็นไหม เราถึงจะเริ่มมาหัดภาวนากัน ถ้าเราไม่หัดภาวนานะ ในโลกนี้เรามีเงินมีทอง เราไหว้วานซื้อขายแลกเปลี่ยนได้หมดเลย บุญกุศลไม่มีการซื้อขายแลกเปลี่ยน ทุกคนต้องทำเอา ปัญญาของคน คนจะปฏิบัติขึ้นมาต้องทำเอา ต้องทำเอาเห็นใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการเอาพ่อเห็นใหม่ ไปเทศนาว่าการพระเจ้าสุทโธทนะนะ นี่เอาจนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ก็ต้องทำเอา ชี้นะเป็นคน

บอกเท่านั้น เหมือนเราฝึกเด็กของเราทำอาหาร เราจะบอกว่าเอ็งทำเป็น เราทำให้เขาดู แล้วให้มันเป็น ไม่ได้ ต้องให้มันฝึก ให้มันทำขึ้นมา อาหารมันจะทำเป็นขึ้นมา มันต้องฝึกของมัน

จิตก็เหมือนกัน จิตของคน สมาธิคือสมาธิ สติเป็นสติ ปัญญาเป็นปัญญา แต่มันเกิดขึ้นมาจากจิตเราหรือเปล่า นี่ชื่อของมันเป็นชื่อของมันนะ ทางโลกนี้มันช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ แต่ในการปฏิบัติทุกคนต้องขึ้นมาเอง พอขึ้นมาเอง รสของธรรมชาติซึ่งรสทั้งปวง ตั้งสติ สติเกิดจากไหน สติไม่ใช่จิตแต่มันเกิดจากจิต สมาธิก็เกิดจากจิตไม่ใช่จิต แต่มันอยู่กับจิต ทีนี้พอมันไม่ใช่จิตปั๊บ มันแยกเป็นคนละตัวหรือเปล่า

ถ้าพูดทางวิทยาศาสตร์เห็นไหม สติเป็นสติ สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา ไม่ได้เกี่ยวกัน แต่ ! แต่เวลาประพฤติปฏิบัติไป มรรคสามัคคี มรรครวมตัวนี้เห็นไหม ทำไมมันมรรครวมตัวละ แต่ขณะที่ว่ามรรค ๘ นี้ บางคนสติดีมาก มันเด่นในทางสติ บางคนสมาธิดีมาก เเด่นทางสมาธิ บางคนปัญญาดีมาก เเด่นทางปัญญา เเด่นใจ “ลักษณะเด่น” ลักษณะเด่นของจิต

เวลาปฏิบัติไปลักษณะเด่นนั้นมันเป็นตัวนำ ถ้าตัวนำ แต่ว่าเวลาปฏิบัติไปแล้ว สิ่งต่างๆ ที่เป็นลักษณะเด่น มันก็มีพร้อมของมันใช่ไหม ลักษณะเด่นขนาดไหนมันก็ต้องสงบตัว มันต้องมีพลังงานของมันเห็นไหม มันก็ศีล สมาธิ ปัญญาที่มันเข้ามา แต่ลักษณะเด่นนี้มันเป็นของแต่ละบุคคล

ฉะนั้นบอกเวลาประพฤติปฏิบัติ ไปอยู่กับอาจารย์องค์ไหนก็แล้วแต่ ท่านปฏิบัติอย่างไรมา ท่านมีความชำนาญอย่างไรมา ท่านก็เอาลักษณะเด่นนั้นเป็นตัวนำ เป็นตัวนำนะ แต่เวลาปฏิบัติไปแล้ว มันต้องพร้อม มันขาดไปไม่ได้ มรรค ๘ ขาดไม่ได้ หน่วยกิตของการศึกษา เราไม่ส่งหน่วยกิตนี้ผ่านไม่ได้หรอก ถ้ามันจะจบมันต้องครบทุกหน่วยกิตแล้วหน่วยกิตไหนนะ คะแนนมากคะแนนน้อย แต่ละหน่วยกิตนี้อีกเรื่องหนึ่งใช่ไหม แต่ต้องครบต้องผ่านหมด

นี่ก็เหมือนกัน เวลาภาวนาไป เวลาจิตมันหมุนของมันไปเห็นไหม นี่จิตมันหมุนของมันไป มันต้องรวมตัวของมัน มันต้องมรรคสามัคคี ใอนั้นเป็นเวลามันสรุปใช่ไหม แต่เวลาเริ่มต้นนี้ ต่างคนต่างงง ต่างคนต่างงงนะ เราเริ่มต้น

จิตนี้มันเป็นนามธรรม มันเหมือนน้ำ น้ำอยู่ในแก้ว ถ้าน้ำสะอาดเห็นไหม ขวดเปล่าก็ได้ ขวดมีน้ำก็ได้ เราไม่เข้าใจ แล้วขวดนั้นมีน้ำหรือเปล่า เพราะเราไม่เห็นสภาพของมัน แต่ถ้ามันเจือด้วยสี เจือด้วยสิ่งต่างๆ เราจะเห็นเลยว่า อ้อในนั้นมีน้ำสี นี่ก็เหมือนกัน เราตั้งสติของเราเห็นไหม นามธรรมเห็นไหม จิตเป็นนามธรรม นามธรรมนี้แต่เราเอาสติเข้าไป สตินี้เรานี้ระลึกอยู่ตลอดเวลา ระลึกอยู่ตลอดเวลา พุทโธก็ได้ ลมหายใจเข้าออกก็ได้ ปัญญาอบรมสมาธิก็ได้

คำว่าปัญญาอบรมสมาธิเห็นไหม ใช้ความคิด ใช้ความคิดเพราะความคิดมันมีอยู่แล้ว มันได้ คำว่าได้ ได้ต้องมีสติหมด แล้วสตินี้ตามไป สติต้องฝึกก่อน หลวงตาพูดประจำ ถ้าการทำงานสิ่งใด ถ้าขาดสติ สักแต่ว่าทำ ไม่ถือว่าเป็นงานเลย เวลาเดินจงกรม หลวงตาท่านเหน็บบอ่ย ว่าเดินจงกรม เอ็งเดินจงกรมนะหมานั่นก็วิ่งได้ ท่านพูดบอ่ยหมานั่นมี ๔ ขานะเว้ย เรามี ๒ ขา เดินสู้นาไม้ไม่ได้หรอก หมามาแ่งมี ๔ ขามันเดินดีกว่าเราอีก

นี่เพราะถ้าไม่มีสติเห็นไหม คำว่าสติสำคัญมาก นั้นสตินี้ อย่างที่ว่า “ลักษณะเด่น” ถ้าคนสติดีเห็นไหม ทำมันจะเป็นสิ่งที่ดี ถ้าคนสติอ่อน มันเหมือนเรานี่ เด็กๆ นี่สังเกตเด็กๆ ได้ เด็กๆ สมาธิสั้นสมาธิยาวนี่ เด็กบางคนเขาควบคุมตัวเองได้ เด็กบางคนนี่มีเชาว์ปัญญาดี เด็กบางคนนี่มันเก เด็กบางคนนี่ เห็นไหมลักษณะของเด็ก นี่ลักษณะนิสัยของมัน นี่มัน โดยการไร้เดียงสา มันแสดงออกโดยธรรมชาติของมัน

แต่ของเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เราก็มีมารยาทสังคมมีต่างๆ เราก็ปกครองดูแลมันไว้ เพราะสิ่งแสดงออกมันเป็นสิ่งที่ว่า มันเสียมารยาท นี่แต่มันก็มีความจริงของมันนะ มีความจริงของมัน นี่เราต้องการตรงนี้ นี่เพราะมารยาทสาไถ มายาภาพ สิ่งต่างๆ นี่โลกนี้โลกสมมุติ โลกมายาหมดเลย มันเป็นของชั่วคราว มันมีจริงของมันทั้งนั้นละ มายาก็มีทุกอย่างมีหมดคนนะ มารก็มี ทุกอย่างมีทั้งนั้นละ แต่มันมีแล้วนี่มันให้ผลเป็นอย่างไร มันจริงหรือไม่จริง แล้วเราจะสู้กับมันอย่างไรเห็นไหม

นี่พูดถึงผู้ปฏิบัติใหม่ ถ้าผู้ปฏิบัติใหม่ เราทำความเข้าใจอย่างนี้บ๊อบ พอเราทำความเข้าใจของรูปกับนาม ของจิตกับของร่างกาย เห็นไหม จิตมันเป็นนามธรรม แต่จับต้องได้ แต่เพราะเราเข้าใจว่าจิตนี้เป็นนามธรรม นามธรรมคืออากาศใจ อากาศเขาก็ยังอัด

ออกซิเจนได้นะ อากาศเขาพิสูจน์ได้ ค่าของอากาศสะอาดบริสุทธิ์ เขาพิสูจน์ได้หมดแหละ

นามธรรมก็พิสูจน์ได้ ถ้าเราจะพิสูจน์ แต่เพราะความมั่งง่าย พอบอกเป็นนามธรรมปั๊บ ก็เอานามธรรมไปจับมันไง ก็เอาความคาดหมาย เอาความคาดหมาย เอาการสร้างภาพ เอานามธรรมไปจับนามธรรมนี้ ไม่มีทางได้เลย แต่เอาสติปัญญาเข้าไปจับมัน เอาสติปัญญานะ ตั้งสติ กำหนดลมหายใจเข้าพุท ลมหายใจออกโรก็ได้อ้อ ลมหายใจอานาปานสติก็ได้ กำหนดพุทโรโดยเฉพาะก็ได้

เพราะ ! เพราะสิ่งที่เรากำหนด คำว่ากำหนดวิตก วิचार วิตกเกิดจากจิต สติเกิดจากจิต ปัญญาเกิดจากจิต ทุกอย่างเกิดจากจิต แต่ ! แต่การเกิดจากจิตโดยสามัญสำนึก เกิดจากจิตโดยกิเลส เกิดจากจิตโดยสายพานการผลิต สายพานการผลิตมันหมุนไปตามธรรมชาติของมัน ความคิดโดยปกติของเรานี้ มันก็เป็นธรรมชาติของมัน ความคิดมันเกิดโดยธรรมชาตินะ โมโหโกรธา มันเกิดเองดับเองนะ ไม่มีหอรอกมันมาเองหมด

นี่ไง ถ้าเราใช้สามัญสำนึกที่ว่ามันเป็นสังขารอยู่แล้วนี่ เราคิดอย่างนี้นะ เราจะไม่ได้อะไรเลย มันมีแต่ใช้จ่ายใช้จ่าย มีแต่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย แต่ไม่มีการแสวงหา ไม่มีการหาเงินหาทองมาเป็นต้นทุนของเรา ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกห้ามชิงสุกก่อนห่าม มันต้องมีก่อนถึงใช้จ่าย เรามีเงินมีทอง มีเป็นประโยชน์ของเราแล้วเราค่อยทำประโยชน์ของเราขึ้นมา แต่ที่เรามีกันอยู่นี้ เรามีโดยสถานะของมนุษย์ไง

เราที่มีความคิด เรามีสติปัญญานี้โดยสามัญสำนึกของมนุษย์ไง แล้วเราว่าสิ่งที่ เป็นสามัญสำนึกนี้ คือสิ่งที่มีอยู่แล้ว สติก็เป็นอย่างนี้ไง มันเป็นสามัญสำนึกของปุถุชน แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะต้องการสติมากกว่านี้ ต้องการสมาธิที่ ดีกว่านี้ นักวิทยาศาสตร์ นักวิจัยนะ เขามีสมาธิดีกว่าเราอีก ไปดูนักวิจัยสิ มันนั่งวิจัยของมันนะ มันเฟ่งของมันนะ มันตั้งสติของมันนะ โอ้อโฮ..มันทำของมัน มันก็มีสมาธิ แต่สมาธิของการวิจัยไง สมาธิของโลกไง สมาธิของวิชาชีพไง มันไม่ใช่สมาธิของมรรคญาณนี้

ทีนี้เราจะทำอย่างนั้น เราถึงต้องตั้งสติของเราขึ้นมา ตั้งสติขึ้นมา แล้วทำความสงบของใจขึ้นมา พอมันสงบขึ้นมาจิตสงบนะ จิตสงบ จิตสงบเห็นใหม่ ปุถุชน กัลยาณ

ปลุชน สมานิติโลกเขามีนั่น ทุกคนมีสมาธิโดยปกติ ถ้าทุกคนไม่มีสมาธิ ทุกคนเป็นคน บ้าหมดแล้ว ทุกคนนี้มีสมาธิอยู่แล้ว แต่ ! แต่เป็นสมาธิของโลกๆ เป็นสมาธิของปลุชน

ในสมาธินี้ พวกนักวิทยาศาสตร์ พวกทางวิชาการเขามีสมาธิดีกว่าเรา เพราะเขา ฝึกของเขา กระบวนการความคิด ระบบความคิด เขาจัดให้เป็นระบบหมดเลย เพราะ ะไร เพราะความคิดเขาจะดีกว่าเรา พวกเรานี้ถ้าคนการศึกษาต่ำ คนการศึกษาไม่ค่อยมีนี้ ระบบความคิดมันเป็นโดยอำนาจวาสนาบารมีของคนก็มี แต่โดยธรรมชาตินี้ ระบบ ความคิดมันไม่ได้ฝึกมา ไม่ได้จัดเรียงระบบ เหมือนสมองนี้ ลื่นชักสมองนี้มันเปิดได้ ทุกๆ ระบบเห็นใหม่

นี่พูดถึงผู้ที่มีการศึกษามากๆ ระบบสมองระบบความคิดของเขานี้มันจะควบคุม ได้ดีกว่า แต่ได้ดีกว่ามันก็เป็นโลก เรียกว่าสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา เพราะภวานามยปัญญานี้มันไม่ได้เกี่ยวกับสมองแล้ว ไม่เกี่ยวกับลื่นชักเลย มันเกี่ยวกับ จิต เวลาจิตมันเกิดเห็นใหม่ เวลาจิตมันปัจจุบัน ความคิดนี้ ความคิดมาจากไหน

สิ่งที่ว่าความคิดเร็วมาก จิตนี้เร็วมาก จิตนี้เร็วมากมันเกิดบนอะไร มันเกิดบนภพ เห็นใหม่ มันเหมือนกับเรสปาร์คไฟ สิ่งที่เราสปาร์คมันขึ้นมา ไฟมันมาจากไหน คุณิ ความเร็วของแสงเห็นใหม่ นี้ของแสงกับของเสียง ฟาผ่าฟาแลบง นี่มันมาก่อนนะ แสง มาก่อน เสียงตามมาทีหลัง

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดมันเกิดมันเกิดจากไหน เราจะบอกว่า แม้แต่ความคิดปกติ เรา มันก็เป็นอดีตอนาคตแล้ว ถ้ามันเป็นสมาธิอยู่ มันในปัจจุบันของมันอยู่ มันต้อง ละเอียดขนาดนั้น แล้วปัญญาที่มันเกิดขึ้นมา มันจะเข้าไปชำระกิเลสอย่างไร นี่เวลา ปฏิบัติขึ้นมา ถึงบอกว่าเริ่มต้นปฏิบัติต้องตั้งสตินะ ตั้งสติของเรา แล้วกำหนดให้ใจสงบ เข้ามาก่อน ถ้าใจไม่สงบ ความคิดข้างนอกเป็นความคิดเปลือก

ความคิดเปลือกนี้เป็นเปลือกส้ม แต่ตัวจิตเป็นเนื้อส้ม โดยปกติของเรา ความคิดนี้ ความคิดโดยสามัญสำนึกนี้เป็นเปลือก เป็นขั้น ๕ เปลือกส้มกับเนื้อส้ม โดยสามัญ สำนึก ทุกคนมีความคิดโดยสามัญสำนึก ความคิดนี้มีโดยธรรมชาติ สัญญาณี สัญญา ความจำได้หมายรู้ สังขารความปรุงแต่งมีโดยธรรมชาติของมันตลอดเวลา ถ้าพูดถึงเวลา

เราทำปัญญาอบรมสมาธิ เราใช้ปัญญาใคร่ครวญความคิดเราไป จับความคิดมาเลย คิดเรื่องรถ คิดเรื่องสัตว์ คิดเรื่องมนุษย์ คิดเรื่องอะไรต่างๆ นี่ จับความคิดนั้นมาตั้ง

ในรถประกอบด้วยสิ่งใด ในมนุษย์ มนุษย์เกิดมาจากไหน ในสัตว์ สัตว์เกิดมาได้อย่างไร เห็นไหม มันจะไล่ของมันไป พอไล่ของมันไป เพราะความคิดมันเกิดขึ้นมา เกิดจากความสงสัย พอไล่ไปแล้ว พอไล่ถึงมนุษย์ มนุษย์ก็เกิดมาจากกรรม ทางวิทยาศาสตร์ เขาว่ามนุษย์เกิดจากท้องแม่ มนุษย์เกิดมาจากกรรม ถ้ามันไล่ใคร่ครวญมันจับบีบ อ้อ.. มนุษย์มีที่มันที่ไป ความสงสัยนี้ในจิตมันไม่มี ความคิดนี้มันจะไม่เกิดอีก

นี่เราไล่ความคิดไปจนขั้น ๕ นี้ จนเปลือก เราไล่ความคิดจนความคิดนี้มันปล่อยวางหมด เห็นไหม พอมันปล่อยเปลือกของสัมหมดแล้ว มันจะเหลืออะไร มันเหลือเนื้อสัมผัส ความคิดที่มันสงสัยของจิตนี้ เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิเข้าไปตลอดเวลานี้ มันไล่ความคิดไปตลอดเวลา จนความคิดมันปล่อยวางหมดแล้ว มันจะเหลืออะไร มันเหลือพลังงานเฉยๆ ใจ มันเหลือพลังงาน มันเหลือตัวความรู้สึกเฉยๆ ตัวนี้ตัวจิต

ความเกิดขึ้นอันนี้ เราบอกว่านี่ที่มันเป็นสามัญสำนึกเห็นไหม ที่เรว่ามันเป็นสามัญสำนึก เป็นความคิดธรรมชาติ มันเป็นธรรมชาติอย่างนี้ ปัญญาอบรมสมาธินี้มันจะไล่เข้าไป ไล่เข้าไป จนมันปล่อยหมด ปล่อยหมดเลยเหลือพลังงานเฉยๆ พลังงานตัวนี้ถ้ามีสติคุมอยู่เห็นไหม นี่ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิ นี้ตัวภพ ตัวที่เก็บข้อมูล ตัวเก็บข้อมูลในไหน

ธรรมดา呢 สัญญาของเรา ข้อมูลคือความจำของเราตามปกติของเราใช้ไหม แต่ในอดีตชาติ ในชาติต่างๆ อย่างเช่นปัจจุบันนี้เราเกิดมานี้ ในชีวิตนี้เราทำอะไรไว้บ้าง กรรมดีและกรรมชั่ว กรรมดีและกรรมชั่วนี้ใครเป็นคนคิด เจตนาให้ทำ คือจิตมันคิดเจตนาให้ทำ ทำเสร็จแล้วมันไปไหน ทำเสร็จแล้วไปไหน

ทำเสร็จแล้ว คนการกระทำ มโนกรรมเกิดขึ้น ผลที่เกิดขึ้นตอบสนอง มันก็ต้องกลับไปอยู่ที่มโนกรรมนั้น กรรมดีกรรมชั่วไปตอบอยู่ที่มโนกรรมนั้น นี่เราจำได้ตั้งแต่เด็ก ใครทำอะไร ชีวิตตั้งแต่เด็กทำอะไรไว้จำได้หมดเลย แต่เวลาตายไปแล้วนี้ มันจะจำสิ่งนี้ได้ไหม มันจำสิ่งนี้ไม่ได้ นี่สัญญาเปลือกใจ

เราจะบอกว่า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สามัญญ์สำนึกนี้มันมี รูป เวทนา สัญญา สัญญาคือข้อมูล สัญญาคือความจำ สังขารคือความคิด วิญญาณคือความเป็น วิญญาณรับรู้ ในขั้น ๕ นี้ มันจำได้ชาตินี้ไง แต่ชาตินี้สัญญาอันหยาบ พอมันมี กระแสเข้าไปถึงตัวจิต ข้อมูลต่างๆ กรรมดีกรรมชั่วมันสะสมอยู่ที่จิตหมด

นี่สะสมอยู่ที่จิตหมด เวลาตายไป เห็นใหม่ เวลาคนตาย ตายไปจิตนี้ออกจากร่าง จิตนี้ออกไป ไปเกิดภพใหม่ มันได้สถานะใหม่ สถานะใหม่มันจำอดีตไม่ได้ มันจำอดีตไม่ได้ จำอดีตไม่ได้แต่ในชาติที่เกิดใหม่ มันก็สร้างสมบุญญาธิการ สร้างสมปัญญาขึ้นมา มันก็เป็นชาติปัจจุบันนั่น

นี่เราแก้ไขโดยปัญญาของเราเห็นใหม่ นี่พอจิตมันสงบ ที่ว่าปัญญาอบรมสมาธินี้ พอมันอบรมสมาธิเข้าไปถึงตัวจิต ไปถึงตัวจิตเห็นใหม่ ไปถึงตัวจิต พอจิตมันปล่อยหมด มันปล่อยขั้นหมดใช่ไหม มันปล่อยสิ่งที่สงสัยว่าเป็นมนุษย์เป็นสัตว์ต่างๆ มันปล่อยหมด มันก็กลับมาอยู่ที่ภพอยู่ที่จิต อยู่ที่มันเก็บข้อมูลต่างๆ ไว้ไง ที่มันเก็บข้อมูลต่างๆ ไว้ มันอยู่ที่นี้เห็นใหม่

เวลาถ้าจิตสงบเข้าไปนี่ถึงบอก บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกอดีตชาติได้ ระลึกต่างๆ นี้ มันระลึกจากจิตของมันนี่แหละ ระลึกถึงจิตของตัวเองนี่แหละ จิตของตัวเองนี้ มันเกิดมาก็ภพก็ชาติแล้ว มันเกิดมันตายมาซับซ้อนอยู่มหาศาลเลย

ฉะนั้นเวลาจิตมันสงบเข้าไปแล้วนี่ เวลาที่มีธรรมจิตมันสงบใช่ไหม มันเป็นธรรม ใช่ไหม ศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดสภาวะธรรม เกิดสภาวะที่จิตมันเป็นเอกภาพ จิตมันเป็นธรรมชาติของมัน พอจิตเป็นธรรมชาติของมัน มันจะออกรู้ ถ้าเป็นอุปจารสมาธิมันออกรู้ นี่จิตสมาธิมันออกรู้ ออกรู้ในอะไร ออกรู้ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม ออกรู้เห็นใหม่ เพราะจิตตัวนี้ไม่ใช่ความคิดสามัญสำนึก ถ้าสามัญสำนึกคือสร้างภาพไป

นี่พิจารณาเห็นกายนะ อัฐู เห็นกาย ไปเที่ยวป่าช้า ป่าช้ามันก็นอนศพอยู่นั่นไง ก็ดูก็ดูเฉยๆ นี่ไง มันเป็นเปลือกดูเห็นใหม่ มันเป็นสามัญสำนึก มันไม่สะท้อนถึงกิเลส แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามา มันเป็นข้อมูลเดิม ข้อมูลเก่า แล้วข้อมูลเก่านี้มันเป็นสังขาร ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณนี้มันเป็นสังขารที่พระพุทธเจ้ารู้ก่อนขึ้นมา แต่พวกเรานี้ มันเส้นผมบังภูเขา

ในปัจจุบันนี้เอาความคิดสามัญสำนึก เอาความคิดของเราไป แล้วไปตรรกะ คิดว่า สิ่งนี้เป็นัจธรรม มันเลยเข้าไม่ถึงสะท้อนถึงกิเลส มันถึงไม่มีการชำระกิเลส แล้วพูดถึง กิเลสผิด พูดถึงอริยสัจผิด พูดถึงสิ่งต่างๆ ผิด แต่ไปพูดพุทธพจน์ถูกต้อง เพราะพุทธพจน์นี้ มันเป็นคำรา มันเขียนไว้สำเร็จรูปแล้ว ไปเอาสิ่งที่สำเร็จรูปนี้มาอธิบายกัน แต่ข้อมูล ความจริง ความรู้สึกจากจิตที่เป็นความจริงนี้ เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตภิฎฐิโกที่รู้จริงนี้ไม่ เกิด พอไม่เกิดนี้การกระทำมันถึงคลาดเคลื่อน ผิดพลาดตลอดไป

ฉะนั้น ถ้าสังคมเขาเป็นอย่างนั้น เราไม่ต้องการให้เป็นสังคมอย่างนั้น เราต้องทำ ความสงบของใจเราเข้ามา เพื่อจะเอาจิตเข้ามาถึงข้อมูลเดิม ข้อมูลเดิมคือตัวจิตนี้ แล้ว ออกไปวิปัสสนา ถ้าออกไปวิปัสสนามันจะเป็นสร้างผลบุญของเราละ ผลบุญของเราคือ ว่า จากปุถุชนจะเป็นกัลยาณปุถุชน จะเป็นของจริงขึ้นมา จะเป็นสังคมของเราขึ้นมา นี้ พูดถึงการปฏิบัติเริ่มต้น

การปฏิบัติใหม่ะ กระบวนการของมัน ที่มันทำมา มันจะเป็นออกมาอย่างนี้ แต่ ถ้าเราทำของเราโดยความเป็นจริง เราอย่าชิงสุกก่อนห่าม อย่าซื้อก่อนขาย เมื่อก่อนหลวง ตาจะเน้นตรงนี้มาก ชิงสุกก่อนห่าม ซื้อก่อนขายอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะเราหวังผล คาดผล แล้วเราพยายามจะทำให้ได้อย่างนั้น มันไม่เป็นความจริงหรอก ถ้าเป็นความจริง เราไม่รู้ของเรา

เพราะว่าในพระไตรปิฎกนี่นะ เวลามันให้ผลพระพุทธเจ้าบอกไว้เลย เวลากิเลส ขาดนี้เหมือนดั่งแขนขาด เราเอามัดนี้ตัดแขนเราขาด เราจะต้องชัดเจนมากนะ เวลากิเลส ขาดนี้ดั่งแขนขาดเลย อย่างเช่นเราแขนขาดขาขาด กิเลสขาดออกจากจิต มันจะมีสภาพ อย่างนั้นเลย นี่พระพุทธเจ้ายกเป็นบุคลาธิษฐานไว้ ถ้าเวลากิเลสขาด ดั่งแขนขาดเลย มัน สมุจเฉทปหานขาดไปแล้วนะ ไม่ต้องมีใครบอกเลย

เห็นไหมเวลาหลวงปู่มั่น หลวงตาท่านพูดเลย แม้แต่อยู่หน้าพระพุทธเจ้า สาธุ! กราบพระพุทธเจ้าอยู่นะ กราบอยู่ แต่ความจริงในหัวใจมันสำคัญมาก ไม่ถาม ไม่ ไม่ ไม่ เพราะมันรู้จริงของมันจากภายใน นี่พูดถึงถ้าเวลาปฏิบัติ ถ้าเราจะเอาความจริงอย่างนี้ เรา ถึงอย่าซื้อก่อนขาย อย่าให้มันชิงสุกก่อนห่ามใจ เราถึงต้องพยายามทำความเข้าใจ

จะพุทโธ จะปัญญาอบรมสมาธิ จะอานาปานสติ จะถึงใดก็แล้วแต่ เพราะมันเกิดจากจิต เพราะตัวจิตเป็นตัวกำหนดโดยธรรมชาติ

แต่ในที่เรากำหนดที่เราดูกันนี้ เราดูโดยสามัญสำนึกนี้ มันไม่ต้องกำหนด เพราะความคิดมันมีอยู่แล้ว ความรู้สึกของคนมีอยู่แล้ว แล้วไหลไปตามนั้น เขาเรียกไปตามกระแสใจ ไปตามโลกใจ โลกกับธรรมชาติ ไปตามปกติไปตามธรรมชาติของจิตมันไหลไปอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าบอกให้ทวนกระแส ถ้าไหลไปอย่างนี้ มันก็เหมือนเรานี้ นิสัยใครเคยทำอะไร ทำซ้ำทำซาก นิสัยนั้นจะแก้ไขไม่ได้

นิสัยใครเป็นอย่างนี้ อยากจะเปลี่ยนนิสัยต้องฝืนมัน ต้องฝืนนิสัยตัวเอง มันอยากทำอย่างนี้ ไม่ทำ จะทำอย่างอื่น มันเคยเป็นอย่างนี้ ไม่เป็น จะทำอย่างอื่น เห็นไหม เราจะต้องมีการทวนกระแส เราต้องมีการเปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนตลอดนี้ทวนกระแสเข้าไป

นี่พอทวนกระแสเข้าไปนะ ใครเป็นคนทวนล่ะ การทำไปตามกระแสนี้ละ ไปตามความเคยชิน ทุกคนก็สะดวกสบาย ทำได้ทั้งนั้นล่ะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นนิสัยใจ มันเป็นนิสัย นกมันบินได้ ไล่เดือนมันอยู่ในดิน

นิสัยของจิต ถ้ามันเคยทำปกติของมัน มันจะเป็นอย่างนั้นล่ะ มันเหมือนไล่เดือนมันอยู่ในดินนี้มันพอใจของมัน มันไม่เปลี่ยนแปลงเลย อ้าวก็รู้ดีแล้ว ก็กุสบายใจ พระพุทธเจ้าบอกกว้างๆ กูก็กว้างๆ ใจ ดินอร่อยนะ ไปอยู่ที่อื่นมันไม่มีอาหารนะ อยู่ในดินนี้ไล่เดือน มันไม่เปลี่ยนแปลง มันก็ไม่ได้ทำอะไรเห็นไหม

เราก็เหมือนกัน ในการปฏิบัติเราต้องตั้งของเราละ ตั้งสติของเรา จะทุกข์ไหม ทุกข์ คนทำงานทุกข์ทั้งนั้นล่ะ คุณเวลาเขาแกะสลักน้ำแข็งเห็นไหม เขาต้องใช้สก็ด เห็นไหม คุณเขาก็อเจดีย์ทรายเห็นไหม เวลาเขาก็อเจดีย์ มันทุกข์ไหม ขึ้นชื่อว่างาน งานทางโลกนะ การทำงานนะงานเพื่อผลประโยชน์ มันก็ต้องลงทุนลงแรงอยู่แล้ว ใ้เงินงานชำระภพชำระชาติ มันต้องลงทุนลงแรงมากกว่าสองเท่า

เวลาปฏิบัติไปแล้วนะ มันมีสติ มหาสติ มันมีปัญญา มหาปัญญา ปัญญาที่ว่า เป็นโลกุตตรปัญญาอยู่แล้วนี่ เวลามันละเอียดเข้าไปนะ มันลึกซึ้งกว่านี้อีกเยอะ ในการ

ปฏิบัติทุกคน เวลาปฏิบัติเข้าไป พอปัญญามันไล่จิตทัน จิตนี้มันเร็วมาก มันเหมือนแสงเลย แล้วพอสติมันทันนะ เอ้อะ อู้ฮู มันละเอียดมากนะ อู้ฮู ปัญญามันยอดมากนะ ยัง ! ยังหรือ อี้มันแค่จุดสตาร์ท มึงยังไม่ได้ออกตัวเลย มึงออกตัวไปมึงจะรู้ว่ามันเร็วขนาดไหน

เพราะอย่างนั้นพอออกไปแล้วมันถึงมีสติ มหาสติ สติอัตโนมัติ มันมีปัญหา มหาปัญญา ปัญญาที่ครอบคลุม ครอบคลุมละเอียดลึกซึ้งเข้าไปแยกแยะ นี่เวลาพระพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาถึงทอดธุระไง จะสอนได้อย่างไร เวลาบอกปัญญา ทุกคนก็บอก อู้ฮู ปัญญาหรือ คุณสิใบประกาศนียบัตรเล่มนี้ คือเอกเตอร์กู ๔-๕ ใบ ปัญญาภูเขอะนิบหายเลยนะ แต่โง่คักดานเลย

พระพุทธเจ้าไม่ได้ต้องการปัญญาอย่างนี้ ไม่ต้องการปัญญาอย่างนี้ ปัญญาของพระพุทธเจ้าคือทันความคิด ทันความรู้สึกเรา ทันความคิด ทันความทุกข์ความสุขในใจเรา หักห้ามมัน ยับยั้งมัน แล้วเอาชนะมัน ปัญญาอย่างนี้ต่างหากจะรื้อภพหรือชาติ ไม่ใช่ปัญญาใบประกาศนียบัตรเอามาแขวนไว้โชว์กันนะ ไม่ใช่ปัญญาอย่างนั้น ปัญญาอย่างนั้นเป็นวิชาชีพ ปัญญาอย่างนั้นมันเรียนมาเพื่อตอบสนองทางโลก

แต่ถ้าปัญญาอย่างเรา โลกเขาจะบอกเลย คุณพระเราสิ อยู่ป่าอยู่เขา อยู่โคนไม้ นั่นหลวงตาบอกเลยนี่เศษคน ท่านบอกเลย หลวงปู่ฉันนี่เหมือนเศษคน สิ่งที่เขาไม่ปรารถนา นี่ เราไปอยู่ตรงนั้น สิ่งที่เขาไม่เอาเขาไม่พอใจแล้ว เราไปอยู่ตรงนั้น แต่สิ่งนี้เหมือนเศษคนเลย แต่มันเป็นผ้าจีวรห่อทอง เหมือนเศษคนนะ แต่หัวใจมันส่องแล้ว อ้อพวกเรานี้ อ้อโฮ.. เทวดาเลยนะ ไปไหนนี้มีพรหมนั่งให้เป็นแถวเลยนะ แต่หัวใจห่มจีวร มีแต่จีวรอยู่ อยู่ในหัวใจ

นี่มันกลับกันนะ มันกลับกัน พระพุทธเจ้าถึงบอกจะสอนได้อย่างไร นั่นประสาเรานะ เราเกิดมาต้องมีหน้าที่การงาน เราต้องมีอาชีพ อาชีพทางโลก อาชีพการเป็นอยู่ มันเรื่องธรรมดา หลวงตาบอกว่า เกิดมามีสองตา ตาหนึ่งตาโลก ตาหนึ่งทางธรรม อาชีพทางโลกเราต้องมี เราเกิดมาแล้วเราต้องดำรงชีวิต แต่เราจะทำอย่างไรเพื่อความดีของเรา เพราะเราเกิดมาในพุทธศาสนา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เพื่อประโยชน์กับเรานะ

นี่พูดถึงการภาวนานะ เราถามว่าจะภาวนาเบื้องต้นอย่างไร ภาวนาเบื้องต้นตั้งสติก่อน ที่เราอรัญภทมาอย่างนี้ เราอรัญภทมาทั้งหมดให้เห็นว่า ในเรื่องการภาวนา มันมีกายกับใจ แล้วกายกับใจความคิดของโลก ความคิดของโลกเขาคิดกันอย่างนั้น

เราถึงจะบอกว่า ถ้าความคิดของธรรม ถ้าธรรมเกิดขึ้นมา สิ่งที่เป็นนามธรรมจับต้องได้ สติก็รับรู้ว่าสติ สมาธิก็รับรู้ว่าสมาธิ ปัญญาที่รับรู้ว่าปัญญา เราเกิดสติสมาธิปัญญา เกิดกระบวนการที่มันขับเคลื่อนเป็นธรรมจักร มันขับเคลื่อนเป็นธรรมจักร มรรค ๘ มันจะหมุนของมันไป

นี่ธรรมจักร เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักรเห็นใหม่ ว่าจักรได้เคลื่อนแล้ว เห็นใหม่ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ แม้แต่งานยังต้องเป็นงานชอบเลย การทำงาน งานชอบกับไม่ชอบนี่มันหลุดออกไปจากธรรมจักรแล้ว งานชอบ งานในสมณะคืองานชอบในสมณะ งานชอบในวิปัสสนาคืองานชอบในการฆ่ากิเลส แล้วเราไปถึงนี่เราก็จะเอาวิปัสสนา วิปัสสนาเลย ก็เหมือนเรานี้ไม่มีดั่งคัสถ์กลึงเลย บอกกูมีเงินร้อยล้านพันล้านจะซื้อนู่นซื้อนี่ ก็เงินกูไม่มีจะเอาอะไรไปซื้อ

พื้นฐานของจิตไม่มีเลย ความเป็นจริงของหัวใจกำลังไม่มีเลย นักกีฬาจะไม่มีการกำลังเลย เหมือนคนอ่อนแอ คนจะคลานไปแล้ว มันบอกว่ามันเป็นนักวิ่งระยะสั้น นักวิ่งร้อยเมตรไง มันบอกมันเป็นนักวิ่งร้อยเมตรนะ แต่เดินมันยังเดินไม่ได้เลย มันต้องคลานไปนั่นนะ มันจะเป็นไปได้อย่างไร จิตของคนนี่มันจะทำงานของมัน มันต้องมีฐานของมัน มีกำลังของมัน มันมีการกระทำของมัน มันถึงจะเป็น เห็นใหม่ งานชอบ เพียรชอบ

ในมรรค ๘ มันบอกไว้ชัดๆ เลย ความเพียรชอบ หน้าที่การทำงานชอบ งานชอบ งานในถูกต้องใจ ปัญญาชอบ สมาธิชอบ ระลึกชอบ สติชอบ ความชอบธรรมของมัน แล้วฝึกฝนจนมรรค ๘ มรรค ๘ สามัคคีรวมกัน รวมลักษณะรวมกันแล้วสมุจเฉทปหานกิเลสขาดอย่างไร

นี่เวลาปฏิบัติผลมันจะตอบอย่างนั้น ถ้าปฏิบัติถูกต้อง เราถึงอย่าด่วนได้ ปัจจุบันนี้โลกเขาสอนกัน ให้ด่วนได้ อยากได้อยากดี อยากดีมันอยากอยู่แล้วนี่ แต่อยากดีจนไม่มีฐานเลยนี่ มันจะไม่ได้ดีอย่างที่เราคิดนะ เราถึงต้องยังคิดกัน แล้วทำประโยชน์กับเรา ตั้งสติให้ดี แล้วเพื่อประโยชน์การประพฤติปฏิบัติเนาะ เอวัง